

Kutyák és emberek

Írás az új magányról

FEUILLETON - LXIV. évfolyam, 32. szám, 2020. augusztus 7.

A társas magány fogalom, ha jól emlékszem, Sartre-tól ered. Együtt élsz valakivel, sok minden közös, sok mindent megosztasz vele, ő is veled, és mégis a leglényegesebb ügyekben magadra vagy hagyatva: mintha társ nélkül lennél, egyedül kell döntened. Ebben az esetben hiába van kutyád, nem segít, legfeljebb kedélyed támasza lehet. Nem tudsz a másik emberrel mindent megbeszélni, látszik, hogy nem érdekli, amit mondasz neki. Viszont azt, amit társad mond, csinál, beszól, azt le kell nyelned, azaz komment nélkül kell hagynod. Ha nem, abból házi/munkahelyi ramazuri lesz (lásd a járványidő alatti közös térben elszaporodó verekedéseket...) Szóval teher a másik, mint társ. Ami furcsa, mert kívülről nézve együtt vagytok, semmi baj nem látszik, belülről azonban dolgozik az egyedüllét szindróma. Aminek terhét jobban érzed, mint mikor tényleg egyedül vagy. A németeknek találó kifejezései vannak erre: van ugye az *Einsamkeit* (egyedüllét) és a *Zweisamkeit* (kettős magány). Nyelvi bravúr.